

Mezey Attila alpolgármester (és Vadásztársaság elnöke) beszéde:

Gyuri bácsi vallásos ember volt. Református presbiter családban született Karcagon és erre a két dologra mindig büszke volt. Beszélgetésekben sokszor említette családi gyökereit, melyek szülővárosához kötötték és a várost, ahol felnevelkedett. Ezek meghatározták egész életútját.

Kevés embert ismertem életemben, akit olyan általános tisztelet övezett volna, mint Őt.

Itt Gyömrőn legtöbben tekintélyes, munkájának élő orvosnak ismerték, igazi hivatását szerető és életének utolsó időszakáig dolgozó orvosként. Pedig emellett, akik közelről ismerték, tudták, hogy rendkívül színes egyéniség volt.

Életútja sem mindennapi, volt református teológushallgató, egyetemistaként belekeveredett a budapesti 56-os eseményekbe. Végül orvos lett.

Emellett rendkívül szerette a zenét, sőt sokan biztosan meglepve hallják, hogy fiatalon évekig saját zenekara volt, melyet tangóharmonikásként vezetett.

Rajongott a jazz zenéért, ha fiatalkorában máshogy alakul, valószínűleg zenész lett volna.

Szerette a magyar nótát is és barátai körében szívesen nótázott. Emlékszem, egy 1 évvel ezelőtti estére, együtt nótáztunk, énekeltünk elfeledett régi nótákat és újra, szinte fiatalnak láthattuk Őt.

Életének másik kedves területe, melyet édesapjától örökölt, a vadászat volt. A természetben, a vadásztársak körében lehetett igazi önmaga, a vadat, az erdőt tisztelő, az erdőzúgásban a fák szavát meghalló ember volt. Szinte életforma volt számára a vadászat és ezt a rajongását legidősebb fiának is továbbadta.

Rokonok voltunk, így kisgyerekkorom óta ismerhettem, felnőttként pedig megadatott számomra az a megtiszteltetés, hogy barátomnak mondhattam Őt. Mindig öröm volt számomra Vele találkozni. Utolsó beszélgetésünkön, kórházi ágyán sem egy szorongó, betegségétől meggyötört embert láttam. Jó kedélyűen, szokásos stílusában beszélt, mesélt, érdeklődött, rendezte dolgait. Pedig orvosként tisztában volt betegségének súlyával.

Nyugalom sugárzott róla, mert életét szeretetben élte. Egy olyan példás és színes életút áll mögötte, melyet „Ködbe vesző évek” című önéletrajzi munkájában kezdett el megírni, de befejezni már nem tudta azt. Ez fiaira vár.

Felesége kérésére egy számára kedves magyar nóta utolsó sorait idézve búcsúznék tőle, mely így szól: Nem hiába éltél, vannak, akik elsiratnak téged, mert talán könnyebb az elmúlás annak, aki csak jót adott másnak.

Ég veled Gyuri bácsi!